

“ не мой, блаженство добродѣтелнаго человѣ-
“ ка е благодѣяніе-то; по истинна и по голема
“ отъ него на земля-та не существува. Намѣ-
“ ренія-та са удоволствія, спокойствіе, нѣга,
“ богатство и слава, не са за немоцнаго и
“ кратковременнаго человѣка. Смотри, какъ ед-
“ на сама камъ счастіе-то походка хварлюва отъ
“ яма на яма. Ты, истина, противенъ бѣше; кой
“ обаче немысляше какъ Виргинійно-то путе-
“ шествіе щеше да ся кончи сосъ твое-то и
“ нейно-то благополучіе? приглашенія отъ ед-
“ на богата старовозрастна сродница, совѣты
“ мудраго правителя, рукоплесканія на цѣло
“ преселеніе, возбужденія и чинъ священни-
“ ка, вси тья причиниха Виргинійно несчас-
“ тіе. Така тичае въ погубленіе-то, като ся
“ ложиме даже и отъ мудрость-та на наши-те
“ руководители. Вѣрно по добръ бѣше да не
“ бѣхме ги вѣрували, нито да ся убѣждаваме на
“ гласъ-атъ и на надежды-те всуетнаго того
“ міра. Но наконецъ отъ толко человѣцы, кон-
“ то гледаме да ся трудять по тья поляны;
“ отъ толко други, конто за да припичелятъ
“ въ Индія опасностувать, или, никакъ безъ
“ да излѣзять отъ гнѣздо-то си, наслаждават-